

Ziua națională a României a fost, între anii 1866-1947, ziua de 10 mai, apoi, între 1948-1989 ziua de 23 august. Prin legea nr. 10 din 31 iulie 1990, promulgată de președintele Ion Iliescu și publicată în Monitorul Oficial nr. 95 din 1 august 1990, ziua de 1 decembrie a fost adoptată ca zi națională și sărbătoare publică în România¹. Această prevedere a fost reluată de Constituția României din 1991, articolul 12, alineatul 2.

“Ziua de 1 decembrie este o poveste mai veche, chiar dacă, pentru noi, de puțină vreme, de doar 23 de ani, reprezintă Ziua Națională. De aproape 100 de ani, a fost o festivitate care, în fiecare an, a însemnat foarte mult pentru România Mare de după 1918, deși Ziua Națională era cu totul alta. Era sărbătorită în luna mai și dedicată regelui”,

a declarat istoricul Adrian Majuru, citat de Mediafax.

“România nu s-a putut articula temeinic nici pe o suveranitate puternică până când nu a reușit, în 1918, să aducă cu mare noroc și Basarabia, Transilvania cu Bucovina, Banatul, Crișana și Maramureșul”,

a continuat el.

În ceea ce privește percepția pe care românii de astăzi o au despre Ziua Națională, istoricul Adrian Majuru a precizat că fiecare generație își trăiește timpul ei și are proiectele ei de viitor, însă întotdeauna proiectele de viitor ale fiecărei generații, indiferent de timpul ei istoric, depind foarte mult de cadrul social, de oportunitățile care îi sunt oferite sau nu.

1 decembrie, ziua națională a României. Scurt istoric

1 decembrie 1918 reprezintă evenimentul principal din istoria României, dată la care Marea Adunare de la Alba-Iulia votează unirea Transilvaniei cu România, totodată cerându-se un singur stat național. Cu toate acestea, primul pas a fost făcut, de fapt, între 21 noiembrie-4 decembrie 1918. Când Sfatul Țării din Basarabia a proclamat Republica Democratică Moldovenească. Apoi, la 24 ianuarie se adoptă declarația de Independență.

Adunarea Națională de la Alba Iulia a adoptat o rezoluție în care este atestată unirea tuturor românilor din Transilvania și Banat cu România. La 1 decembrie 1918, politicianul Vasile Godiș a citit rezoluția Unirii: „Adunarea națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în ziua de 18 noiembrie / 1 decembrie 1918, decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dânsii cu România. Adunarea proclamă îndeosebi dreptul inalienabil al națiunii române la întreg Banatul, cuprins între Mureș, Tisa și Dunăre.”

Legea Unirii a fost ratificată prin decret de lege, la 11 decembrie 1918 de către regele Ferdinand, fiind votată de Adunarea Deputaților în ședința din 29 decembrie 1919.

¹ <https://identitatea.ro/semnificatia-istorica-a-zilei-de-1-decembrie-ziua-nationala-a-romaniei/>

1 decembrie nu este prima zi națională a României

1 decembrie nu a fost singura zi națională. România a mai schimbat două astfel de sărbători în trecut. Între anii 1866-1947, 10 mai a fost considerată sărbătoarea și ziua națională a României, deoarece Prințul Carol de Hohenzollern-Sigmaringen a depus în ziua de 10 mai 1866 jurământul în fața adunării reprezentative a Principatelor Române Unite. În amintirea acestui eveniment, la 10 mai 1877, Carol a proclamat în fața parlamentului independența României.

După abdicarea regelui Mihai I, la 30 decembrie 1947, a fost proclamată Republica Populară Română. Astfel, ziua de 24 august a fost adoptată drept ziua națională, sub numele oficial de ziua insurecției armate antifasciste și începutul revoluției populare în România, cu referire la întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste.